

FR-122 1 Fransk språk 2

Kandidat 2108

Oppgaver	Oppgavetype	Vurdering	Status
1 FR-122 11.05.16 - generell informasjon	Flervalg	Automatisk poengsum	Leveret
2 FR-122 11/05-2016 Eksamensoppgave	Skriveoppgave	Manuell poengsum	Leveret

FR-122 1 Fransk språk 2

Emnekode	FR-122	PDF opprettet	29.08.2016 12:22
Vurderingsform	FR-122	Opprettet av	Espen Andersen
Starttidspunkt:	11.05.2016 09:00	Antall sider	6
Sluttidspunkt:	11.05.2016 13:00	Oppgaver inkludert	Ja
Sensurfrist	201606060000	Skriv ut automatisk rettede	Ja

Section one

1 OPPGAVE

FR-122 11.05.16 - generell informasjon

Emnekode: FR-122-1

Emnenavn:

Fransk språk 2, grammatikkdelen

Dato: 11. mai 2016

Varighet: 09.00 - 13.00

Tillatte hjelpemidler: Ingen

Merknader:

Det forekommer av og til spørsmål om bruk av eksamensbesvarelser til undervisnings- og læringsformål. Universitetet trenger kandidatens tillatelse til at besvarelsen kan benyttes til dette. Besvarelsen vil være anonym.

Tillater du at din eksamensbesvarelse blir brukt til slikt formål?

Ja

Nei

FR-122 11/05-2016 Eksamensoppgave

Skriv ditt svar her...

BESVARELSE

I. Tempus

aurait cru (1.11) : Når jeg ser på hjelpeverbet avoir og ser en stamme i le futur med endelse fra l'imparfait satt sammen med participe passé av croire (cru) , så tenker jeg at det må være Conditionnel passé. Betydningen på norsk er "ville tru" eller "ville ha trudd". Conditionnel kan brukes både temporalt og modalt og ved temporal bruk som fremtidens fortid. Ved modal bruk gir den mange nyanser og kan for eksempel gjøre en setning mer høflig eller sette tvil til riktigheten i det som sies (med rykteskondisjonalis).

Hvis vi ser på hele setningen "Qui aurait cru qu'à 73 ans Drucker deviendrait un saltimbanque" ser vi at det er en indirekte spørresetning (med betydningen hvem ville ha trudd at Drucker i en alder av 73 år skulle komme å bli en gjøgler).

Min konklusjon er at vi her ser temporal bruk av Conditionnel passé som fortidens fremtid.

ai joué (1.16) Setningen "J'ai joué dans huit villes et j'ai été impressionné par ce qui s'est passé" er en del av en fortelling i fortid om den siste tiden i livet til Michel Drucker. Han har vært på turné i 8 åtte byer i en nær fortid. Han blander bruk av l'imparfait, passé composé og presens. Siden vi kan bruke Passé composé på to måter (PC1 og PC2) hvor PC1 brukes når vi forteller om ting i en nær fortid til fortellerens nåtid og hvor det vi forteller om har virkning inn i nåtiden. PC2 brukes som et alternativ til den litterære formen Passé Simple (PS) og alternerer med l'imparfait i fortellinger om fortiden. For å finne ut av om en skal bruke PS eller l'imparfait i fortellinger er det åtte forskjellige ting som kan ha innvirkning på valget som skal foretas. Vi ser blandt annet på aspekt ved verbalendelsen (som sier noe om verbalhandlingen), aksjonsart som sier noe om verbet har en iboende begrensning i sin natur (telisk eller atelisk), forgrunnsplan/bakgrunnsplan, plan de départ, spesielle anvendelser, tidsadverbial, leddsetninger og setningskløvning.

Verbet jouer er atelisk og ville i en tekst fra fortid (lenger tilbake) ha vært uttrykt med l'imparfait.

I denne setningen tolker jeg det som at det er snakk om PC1 fordi han akkurat har spilt disse forestillingene og siden det virker som at han kommer at fortsette til flere byer. Han er på en pågående turné.

devais proposer (1.23) I hovedsetningen "je savais que je devais proposer quelque chose de différent" finner vi devais proposer i den nominale leddsetningen "que je devais proposer quelque chose de différent". I nominale leddsetninger også kalt kompletivsetninger (at-setninger) med funksjon som direkte objekt hvor

hovedverbalet står i fortid (her: je savais) kan vi bruke conditionnel présent modalt noe som oversettes til "burde" på norsk. Vi kan også velge å bruke enten devais + infinitiv eller allait + infinitiv for den samme betydningen. Her ser vi altså devais + infinitiv som oversatt til norsk blir burde tilby/foreslå.

avais (1.26) Her ser vi l'imparfait av verbet avoir i første person singularis. Igjen forteller han om en fortid langt tilbake og hvis vi når ser på de forskjellige grunnene til å velge l'imparfait og ikke PS kan vi begynne med å se på verbendelsen i seg selv. En verbendelse i l'imparfait forteller om en verbalhandling som er uavgrenset heller enn avgrenset (i tid). Aksjonsarten til verbet avoir er i seg selv uavgrenset, altså atelisk og i tillegg har vi et tidsadverbial med betydning i samme setning (depuis très long temps). Det er klart at det han forteller om hører til bakgrunnsplanet av historien hans, samtidig som han står utenfor og ser tilbake på noe som varet (point de départ), så her vil jeg si at alle piler peker mot bruk av l'imparfait.

vas jouer (1.30) I setningen "Tu vas jouer pendant des années !" ser vi Futur périphrastique (FP) i andre person singularis. Denne formen kan brukes modalt som en oppfordring, anmodning eller en ordre. Setningen avsluttes med utropstegn, noe som tilsier at vi her kunne brukt imperativ form men da ville betydningen blitt oppfattet mer som en ordre. Det at han velger å bruke FP istedenfor forteller at det mer handler om en oppfordring eller anmodning. Litt som en tenåringsjente som sier "du mååå bare bruke den kule genserer der.."

Jeg må også legge til at tidsadverbet "pendant des années" også har stor innvirkning på valg av verbform da det betyr at det er noe han vil gjøre i lang tid fremover. Samtidig kan jeg også nevne at FP akkurat som PC har to former (FP1 og FP2) FP1 er tettere forbundet til nåtiden, den sier noe om noe i en nær fremtid med tilknytting til fortellerens nåtidstidspunkt. FP2 er en alternativ form til den mer litterære formen Futur Simple. Siden utsagnet omhandler noe som akkurat har skjedd og som denne personen mener at han burde fortsette å gjøre i lang tid fremover har det en tilknytting til nåtidstidspunktet for fortellingen som gjør at jeg vil tro at det her handler om FP1.

regretterais (1.32) Her ser vi Conditionnel présent i første person singularis av verbet regretter. Conditionnel présent kan brukes både temporalt (fortidens fremtid) og modalt. Det kan også brukes i hypoteser eller så kalte si-setninger og det er akkurat en slik si-setning vi har her. "si je ne le faisais jamais, je le regretterais toujours". Betydningen på norsk er noe i stil med: Hvis jeg aldri gjorde det vil jeg for alltid komme til å angre. Sammensetningen av si-setningene sier noe om hvor sannsynlig eller mindre sannsynlig den som sier det mener at hypotesen er. Kombinasjonen le présent + le futur forteller om en hypotese i nåtid eller fremtid hvor utfallet av hypotesen er meget sannsynlig, imens kombinasjonen l'imparfait + conditionnel présent er en hypotese om nåtid eller fremtid eller fortid hvor utfallet er litt mindre sannsynlig samtidig ønskelig. Kombinasjonen PQP (plusque parfait) + Conditionnel passé forteller om en hypotese i fortiden om noe som noen ønsket at de hadde gjort, men ikke fikk gjort. Siden dette er en fortelling i fortid er det naturlig at han velger å bruke l'imparfait i hovedsetningen i kombinasjon med conditionnel présent. Dette siden hypotesen da forteller om noe som mest sannsynlig ville skjedd, hvilket det også gjorde (han valgte å dra ut på turné med forestillingen). Hadde det ikke skjedd og han angret ville han brukt PQP + CONDP.

arrêterai (1.35) Her ser vi første person singularis Futur simple av verbet arrêter. Vi vet at artikkelen er datert mars 2016 og han forteller her om hva han skal gjøre i september (seks måneder frem i tid). Det er altså snakk om temporal bruk av Futur simple for å fortelle om noe i fremtiden. Denne ville kunne byttes ut med FP2 for å gjøre det mindre litterært.

II Modus

devienne (1.8) Den konjunktive formen devienne (første person sing.) av devenir står i en kompletivsetning "qu'il devienne médecin." som har funksjon som direkte objekt i den restriktive relativsetningen "qui auraient tant aimé qu'il devienne médecin". Det er altså en kompletivsetning med funksjon som direkteobjekt etter et viljesverb (aimer) som gjør at kravene for å bruke konjunktiv er oppfylt.

pense (1.20) Verbet penser har samme form i presens indikativ 3. person som i konjunktiv 3. person, noe som kalles for en synkretisme. For å finne ut av hvilken verbform det er snakk om her må vi se litt rundt i setningen. Pense står i kompletivsetningen "que le public pense que tout cela est très fluide" som har funksjon som direkteobjekt i hovedsetningen "Je veux que le public.. fluide" (Je veux quelque chose). Siden vouloir er et viljesverb vil de samme kriteriene være oppfylt her som i eksemplet med devienne.

soit (1.36) Her har vi konjunktiv form av verbet être i 3. person. Setningen begynner med "quel que soit mon avenir télévisuel", hvor "que soit mon avenir télévisuel" er en relativsetning med funksjon som objektspredikativ (i betydningen "det, som vil være/som omhandler min televisjonelle fremtid"). Her kunne vi brukt futur simple istedenfor, men med bruk av konjunktiv uttrykker det noe som er sikkert og visst. Den relative setningen viser tilbake til "une chose" som er indirekte objekt i hovedsetningen. Det er også mulig å se på "quel" som et spørrende pronomen og at det da er snakk om en indirekte spørresetning, men jeg leser "quel" som det.

III Pronomen

qu' (1.6) Vi finner qu' i setningen "Johnny (qu'il imite plutôt bien)," hvor "qu'il imite plutôt bien" er en parentetisk relativsetning med funksjon som subjektspredikativ. Hvis vi snur på rekkefølgen i den relative setningen kan vi enklere finne ut av funksjonen til det relative pronomenet qu' for å se om det er qui eller que. Det blir da "Il imite plutôt bien quelqu'un" og vi ser da at qu' har samme funksjon som quelqu'un hvilket er direkteobjekt. Et relativt pronomen med objektsfunksjon i den relative setningen vil alltid ta formen **que**. Hvis det derimot hadde hatt subjektsfunksjon i den relative setningen ville vi brukt subjektsformen qui. Qu' her viser tilbake til subjektet Johnny og gjør at hele relativsetningen får funksjon som subjektspredikativ.

qui (1.8) I den restriktive relativsetningen "qui auraient tant aimé qu'il devienne médecin" har det relative pronomenet funksjon som subjekt. Derfor bruker vi subjektsformen qui. Antesedenten til det relative pronomenet er her "ses parents Lola et Abraham" hvilket i sin tur har innvirkning på den finitte formen av avoir i Conditionnel passé i relativsetningen (auraient).

l' (1.9) Verbet virer (å gi sparken) tar to argumenter: virer quelqu'un (men jeg vet ikke om man også kan "virer quelque chose"). Hvis vi så ser på den relative setningen hvor vi finner l' så står det "qui l'a viré comme un malpropre". Siden det personlige pronomenet står foran hjelpeverbet vet vi at det er et bundet personlig pronomen og at det da enten er et direkte objekt (akkusativ form) eller indirekte objekt (mulig dativ form). Jeg tror ikke at virer står med à og at det derfor er snakk om "le" (direkte objekt, akkusativ form) hvor e bortfaller grunnet "vokal-kræsj".

eux (1.15) Etter preposisjoner bruker vi alltid ubundet personlig pronomen (også kalt trykksterke) som gir: moi, toi, lui, nous, vous, eux. I setningen "Et je me rends compte que j'ai un rapport très fort avec eux" står pronomenet i P-gruppen "avec eux". Antecedenten til eux er "gens" i setningen foran ("...je pensais que ce ne serait pas la priorité des gens").

m' (1.22) Her står m' for et indirekte objekt i dativ form: me. Dette er fordi verbet offrir tar 3 argumenter. Vi sier offrir quelque chose à quelqu'un. Quelque chose er i dette fallet "leurs services" og da vet vi at m' står for "à moi" som i dativform er me. Det bundne personlige pronomenet me må plasseres foran det finitte verbet.

en (1.27) I setningen "J'ai fini un jour par en parler à Fabrice.." står en istedenfor de+quelque chose. Dette er fordi verbet parler er konstruert med de. Det heter parler de quelque chose. Hvis vi setter det inn i setningen ser vi det klarere. J'ai fini un jour par parler de quelque chose à Fabrice. Hadde det derimot vært et verb som er konstruert med à så ville vi kunnet bytte ut en med y. Det morsomme med parler er jo at en kan si både parler à og parler de, men at det får stor forskjell i betydning.

Je parle à l'avenir.

J'y parle.

Je parle de l'avenir.

J'en parle.